

Úterý to bylo jednadvacátý den, co Tali hárá. Doma už dost na pohodu, venku pochopitelně jen s vodítkem. Ona se sice teda k ničemu nemá a když ji někdo otravuje, jako třeba známý borderáček Pax, tak vytvoří Tali hromobití převeliký, ale.... protože prostě dobře ovladatelná není, tak my dvě si chodíme na tom dlouhatánským vodítku. Páníček v polích to má teď jinak - neboli pořídil Talince kravěnce stračence zvoneček na krk. Tak jako skorem doslova. Zvoneček, kterej zazvoní/zapíská, když uši nechtějí fungovat a Tali prý na pískání reaguje velmi dobře. Já nevím, já pískám na hubu a mám vodítko.

V úterý šel ven první Rumíček a děsně jsme si to spolu užili. Až na ten ztracenej balonek teda, ale to je čistě moje chyba. On teda není ztracenej, je zatím jen začutnutej. Páč jsem ho čutla blbě. Tak blbě, že skončil za plotem školky a ta ještě byla zavřená, když jsme byli venku. Dali jsme si naši obvyklou trasu s běháním, slalomem mezi lavičkama, čutáním do kopce, nějakou tou psí družbou a! Honičkou. Udělali nám kousek od našich kopečků v rámci úprav jakési kruhové odpočívadlo s hodinama uprostřed. Je teda na místě, kde jsem nikdy ještě nikoho odpočívát neviděla, páč bych to tam ani neočekávala, leč to nám dvěma je putýnka. Důležitý je, že tam můžem hrát na stíhání. Budto využiju momentu, kdy se Rumíček začuchá a odběhnu na druhou stranu a on pak vyrazí mě stíhat a nebo, pokud si mě hlídá, filuta jeden, tak ho pošlu vypočítavě napřed a já běžím na druhou stranu. A řežeme tam zatačky. Netrvá to dlouho a dopadne mě, já musím pištět a von hopiká. □ Jo, ano, blázinec. A co, že jo? Hlavně, když se bavíme a to my se teda bavíme. Stříhli jsme si ještě i trochu hopikání a velkoslalom mezi dlouhou řadou laviček jedním i druhým směrem (mimochoodem, nejde mi převést slalom z laviček mezi normální slalom, nějak jsme to pokonili. U laviček to stříhá jak profík, čistě jen na slovní doprovod a u normálního slalomu se motáme jak hajzl při povodni), a pak už se jen procházkovalo. Musíme si to užít, hodně užít, dokud je ještě světlo. Nebude to dlouho trvat a přijde období temna. Brrrr.

No ale teď už na mě čekala Tali. Rychlý prohození ohaříků a jedeme druhý kolo. Teda já ho jedu. Takže zase běžímeee, běžímeee a Tempo-tempoooo. Flekatice byla dneska zpočátku rozverná, tak to nebylo jen tak, ale pak si to sedlo a ten závěr byl fajn. Stejně jako s Rumíčkem jsme doběhly k haldě a..... tam jsme vlastně pro dnešek i skončily. Protože dole pod ní nás nejdřív čekala mladá a potrhlá černá kříženka čerstvě z útulku přišlá a tak se holky krapítek porasily. A poté jsme se volným krokem přesunuly asi tak o deset metrůch dál, kde celou dobu seděla bassetice Molly a trpělivě vyhlížela, až k nim dojdeme. Panička s ní nehla a nehla, prej se musíme potkat. A tak jsme se všechny potkaly, to je jasný, nemůžem

ji zklamat, když tam tak trpělivě čeká, ne? A nastalo tóčo. Teď už byla panička od Molly poučená a dávala si ztr pozornost, aby nešla k zemi. Posléze pustila Molly s vodítkem z ruky, jinak už bychom se na tý zemi asi válely všechny, nejen ty dvě psice. Já vodítka pustit nemohla. Nechtěla....a nakonec musela p páč v jeden moment hrozilo, že nás ty dvě při svém řádění už přizabijou. Ovšem Tali velmi, opravdu velmi rychle zjistí - leckdy i dřív než vy - že to vodítka neudržíte. A podle toho se i zachová. Moc šancí v takovej moment nemáte.

Takže se mi krapítek orosilo čelíčko . To nebylo dobrý, to vůbec nebylo dobrý. Letěla jak vystřelená a ve vteřině byla nahoře na haldě, kde tancovala sem a tam. Co muselo udělat Koláče? No letět taky, že jo. Molly už tam byla taky, její panička jela v závěsu za mnou a Tali řezala směry. A já se modlila, aby nikde nebyl volně loženej pes a aby..... aby..... aby Tali poslechla na přivolání. Mé modlitbičky byly vyslyšeny a ona sice jednou proběhla s výrazem "Jehehééé, to je srandaáá, béme se řezat!" a Molly jí zdatně sekundovala (to vám ten druhý pesan zpravidla neulehčí, když tam oba lítaj sem a tam) a pak letěla zase do kšá, což v jejím pojetí může být i značná vzdálenost. Ovšem naštěstí, naštěstí, při mně fakt stáli fšící svatí a na druhý přivolání už běžela ke mně. Na gezichtu bylo vidět, že se ještě nerozhodla, ešivá poslechne nebo ne, že váhá, ale najednou jsem věděla, že jo, že to udělá. A už byla u mně. Molly panička pro jistotu ještě zašlápla vodítka. Mimochodem Tali vytvoří takovej vír, že v ten moment je vám i takovýhle dlouhý vodítka dost na prt a nestihnete ho chytit. To byste museli vidět na vlastní oči. No huf, šutrák velikosti Sardinie mi spadnul z osrdí k matiče Zemi.

Ještě jsme holky chvilku nechaly, ať si zablnou - ostatně stejně jsme se musely vydejchat. A Molly panička pravila, že když mě tak vidí, že je ráda, že se nakonec pro ohaře nerozhodla a vybrala si basseta. Souhlasím, naprosto souhlasím . Pak nám bassetí dvojice dala náskok, aby se situace uklidnila a my se vydaly k domovu. Tali funěla jak lokotka a byla šťastná Blažena. A furt na mě civěla. Potřebovala jsem ovšem, aby se už madam taky vyvenčila. Protože sice už na venčení byli s Brtníkem, ale stejně vždycky chci, aby se ještě vypustili a případně vytvořili pevnou hovnotu. Tak jsem chvilku kvitovala její civění a pak jsem ji nenápadně směřovala k místu, které je psovsky dosti frekventovaný a doufala, že ji to bude inspirovat a čučení na chvíli přeruší . Povedlo se a moje komentáře na téma, že jí to vždycky trvá, než se vypustí, zaujaly paní, co procházela kolem a pravila, že zkrátka není čas, že jsou důležitější věci. No to má pravdu. Tali měla dneska asi tak milijoun důležitějších věcí na práci. Ještě chvíli jsme si s paní popovídaly, neb měla společnou cestu a pak s

přáním hezkýho dne každá pokračovala svým směrem. A my se pomalu - PO-MA-LU!!
vracely dom. A mě krapítek bolely nohy, neb tohle ráno, jsem to s tím běháním vzala dost od
podlahy ☐